

ILLYÉS GYULA

Nyüszítés mögöttünk

*Dolgoznak persze maguknak-valóan
az évek havasi vízesésekben is,
meg messzi passzát-szelekben. De engem
az okosít, ha szemmel láthatóbban,
hozzánk közelebb egy-egy rég üres ház
ki-bechapódó ajtaja tagolja
darabokra a végtelen időt,
emberi részvétel nélkül ugyancsak:
mégis már-már eszelős dohogással!
„Hát jó voltunk mégis Tenedek, jó
nemcsak falánk falásra” — gondolom
elmenőben a ropogó cserép-
s fal-törmeléken, hátra sem tekintve
az egyre halkabb kutyavinnnyogásra;
mert ott megkötve van, a nyomorult.*

Mi készül?

*Nem bizonyítják a régi hitellel
a falilámpa, a tűzhely, az óra,
hogy a vizsgáztató próbák után is
kitartanak velünk; hogy érvényes a vásár,
a rabszolga-piaci, mely után
hozzánk kerültek. Allong félszegen
a ruhásszekrény s jó igavonóként
láb-váltva szinte az asztal. Fülelnek,
főleg, (a székek is), ha szól a rádió.
Hadüzenet, az ismert indulókkal,
hogy száguldjanak ismét a lakásból
szétfröccsentve az ablaküveget?
Vagy himnusz mégis? Távolskola-dalkör?
Füfel a teljhatalmú gazda.*

Otthon-rakás

*Se kő, se fa, se hitel, se telek.
Csak fagy, félholt gyerek.
Csak „megbolondult?” Csak — esetlenül —
az édes-fanyar vigyor: nem lehet
(noha tán most se sikerül)
„a nagyvilágon e kívül”!
(De mire is feleletül?)*

*Nyelvén butykosból lopva szeszedet
farzsebből, férfi becsület.*

Antológia

*Feszengenek a versek
ebben a zsebnagyságú könyvbén.
Határoknak feszülnek
recsegtetve a páros- és keresztrímek.
Folyót, hegyet és várost
ránt vissza, helyre újra,
a könnyörtelen klasszikus ütem.*

Sírföliirat

*Állsz bárki e halom előtt:
megcsaltalak;
dagasztja májad bármi gög,
itthagytalak.*